

der er indført, det er noget, der har staaet i Københavns Politivedtægt, saa længe vi overhovedet have haft en Politivedtægt, altsaa i over 40 Aar.

Derimod er der ved Biografteatrene sket den Forandring, at der er indført Censur med dem, og af de Folk, for hvem Ordet Censur er som et rødt Klæde for en gal Tyr, vil dette naturligvis paa Forhaand blive betragtet som noget forskrækkeligt. Men Forholdet var det, at det havde vist sig, at adskillige af de saakaldte levende Billeder, som bleve foreviste, vare af en saadan Beskaffenhed, at det efter min Opfattelse vilde være ganske utilbørligt, om man fik Lov at forevise dem, særlig for Børn og unge Mennesker, der jo udgøre en væsentlig Del af Biografteatrenes Publikum. Jeg skal som Eksempel nævne, at den Gang Mordet i Holseovre paa Fyn havde fundet Sted, var der en saadan Billedfabrikant — det var for Resten, saa vidt jeg ved, den senere saa berømte Løvejæger Ole Olsen —, som lod udklædte Personer agere hele Mordscenen og alt, hvad dermed stod i Forbindelse, om igen, og alt det blev optaget i levende Billeder og glat væk opført paa Biografteatre Landet rundt! Ligeledes har der været opført Scener, der forestillede snilde Tyverier eller lignende. Da det kom til min Kundskab, fandt jeg, det var rigtigt, om man her til Lands, ligesom for øvrigt Tilfældet er i Udlandet, førte nogen Kontrol med, hvad der blev forevist paa disse Teatre, og derfor blev det overdraget Censor ogsaa at føre Tilsyn dermed.

Jeg skal imidlertid villigt indrømme, at Censuren med disse Biografteatre er overmaade vanskelig, fordi de skifte Program saa overordentlig tit, og man jo sikkert ikke kan forlange af noget Menneske — jeg vilde ikke forlange det af min værste Fjende —, at han skulde sidde Dag ud og Dag ind og se alle de levende Billeder passere, som skulle opføres rundt om i hele Landet. Derfor maa Censor indskrænke sig til enkelte Besøg og til at studere Programmerne for, efter hvad der er anført der, at kunne lade sig forevise enkelte af de levende Billeder. Derfor maa man, hvor der er Tale om Bortgivelse af saadanne Bevillinger, se noget mere paa de Personer, som faa Bevillingerne, end man hidtil har gjort.

Saa kommer jeg til Løvejagten. Forholdet med denne var jo det, at der fra Dyrevenner skete Henvendelse til mig om, at det paatænkte, at der til Optagelse af

levende Billeder skulde foregaa et ret hæsligt Dyrplageri ude paa Øen Elleore i Roskilde Fjord. Jeg satte mig i Forbindelse med det stedlige Politie og paalagde dette at forbyde, at denne Løvejagt fandt Sted. Løvejagten skulde jo navnlig bestaa deri, at Løverne skulde slippes løs paa en Hest og en Ged og derefter skydes. Ikke destomindre fandt Løvejagten Sted, den paagældende overtraadte Forbudet, ikke aabenlyst, saaledes som han er bleven rost for i de ham venligsindede Blade — jeg tror nu for Resten ikke, de vare ham venligsindede for hans egen Skyld, men fordi de derved mente at kunne være ubehagelige imod mig — han overtraadte ikke Forbudet aabenlyst, det var slet ikke Tilfældet.

Sagen var nemlig den, at da Løvejagten var bleven forbudt, rejste han og hele hans Kompagni hjem igen til København. Han solgte pro forma Løverne og det hele — jeg tror, det var til en Slagter i Roskilde — for 150 Kr., og saa lod han en anden slutte en Kontrakt med Slagteren om, at naar denne vilde holde Løvejagten og tillade, at den blev fotograferet, skulde han faa 300 Kr. derfor. Da Ole Olsen kom i Forhør hos Politiet, afgav han en lang Forklaring — den varede tre Timer eller der omkring — hvori han fremstillede alt dette og udviklede, hvordan han var saa uskyldig som et Lam, det var hans Folk, der havde gjort det uden hans Vidende og Villie, og han kendte slet ikke noget til det. Og saa staa der i Rapporten, at da saa vidt var passeret, fik sigtede Lejlighed til at tale med 2den Politinspektør, hvorpaa han erklærede, at han indsaa, at hans Forklaring ikke var holdbar, men naar han havde været henne at spise til Middag, skulde han komme tilbage og give en anden Forklaring. Saa kom han tilbage og gav en anden Forklaring, som gik ud paa, at han var vel vidende om det hele.

Nu fandt jeg, at det var noget, der maatte følge af sig selv, at naar en Mand trodsede et saadant Forbud fra Justitsministeriets Side, og han havde en Bevilling til at drive Biografteater — en Virksomhed, som jo stod i den nøjeste Forbindelse med den Handling, der var forbudt og alligevel udført —, kunde han ikke, samtidig med at han trodsede Øvrighedens Forbud, vedblive at nyde godt af en Bevilling, der i sidste Instans beroede paa den samme Øvrighed, og som stod i saa nøje Forbindelse med den Virksomhed, han havde udfoldet ude paa Elleore. Derfor